

то Римското Католичество изгони отъ Велико-моравското княжество. Ясно е, че Византійскійтъ дворъ са уплаши, като видѣ таквозъ бързо своеобычно развитіе на българската нарядность, на която главный двигателъ бѣше Симеонъ. Изпърва Византійцытъ съ голѣмо пренебрѣженіе гледахъ на страшната тигла на българ. царь и народното духовенство, което бѣ введено намѣсто онова духовенство което проваждаше цариградското гръцко Патріаршество. Това подаде причина на многогодишенъ бой помежду Българи и Гърцы. Но солено имъ излѣзе на Византійцытъ и пренебрѣженіето тѣхно и горделивостта имъ. Исторіята е забѣлѣжила какъ гордѣливыйтъ наслѣдникъ на Кесарытъ, Романъ, са е унизилъ и въ краката на българскыя царь е просилъ миръ за имперіята си.»

Ный ще свършимъ за Симеона съ думытъ на славенъ единъ нѣмскый Историкъ, ⁽²⁶⁾ които найдобрѣ характеризувать състояніето на България въ времето на смъртьта на великыя този бълг. Господарь. Тѣзи страна казва той, была подиръ смъртьта на Симеона тѣкмо въ таквози положеніе, въ каквото са намѣрвала и Франція слѣдъ Лудовика XIV. Ето въ малко думы кое представя третята отличителна чърта на вторыя періодъ отъ народната Исторія.

И наистинж, войнскыйтъ характеръ Симеоновъ тури България едвамъ не по горѣ отъ сичкытъ, ней съвременны царства; но туй величіе ёще по-бържѣ зе да пада при слабытъ неговы наслѣдници. Успѣхытъ на неговото орѣжіе надъ Гърцытъ, Сърбытъ и Маджерытъ, извыкахъ наредѣ си тѣзи народы на кървавы борбы съ съсѣдытъ. Съ тѣхъ едно ставать и Хърватытъ. Но отъ сичкытъ най-опасна бѣше Византия която, като са научи за смъртьта на Симеона

⁽²⁶⁾ *Енгель*: Исторія на българты въ Мизія, стр. 360.